

SØNDAG D. 24. JANUAR 2010

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: 2. Korinterbrev kap. 3 v. 4-6.

Epistel-læsning : Romerbrevet kap. 8 v. 1-11.

PRÆDIKENTEKST: Johannesevangeliet kap. 12 v. 23-33.

Børnetale (stikord): Hvad betyder ydmyghed / at være ydmyg? - Det er et gammelt ord - oldnordisk: yd betyder let - myg betyder bøjelig, blød. At være yd-myg er at være letbøjelig over for Guds vilje.

Det er en alt muligt andet end populær lektion, og det er en svær lektion, Jesus giver os her i dagens evangelietekst. En lektion i ubeskednen ydmyghed.

Lektionen kommer som et svar til nogle af disciplene. Det foregår kort efter indtoget i Jerusalem og alt det postyr, der blev omkring den begivenhed. De har mødt et par grækere, som "gerne ville se Jesus". Vi får ikke at vide hvorfor, men hvis vi kan huske beretningen om Paulus i Athen, så får vi dér indtryk af en side af den græske mentalitet og kultur - det var vigtigt at være orienteret om det sidste nye, så man kunne snakke med og gøre sig interessant på det. Jo - de læste sikkert også Se og Hør i en eller anden version dengang.

"Timen er kommet," svarer Jesus, "da Menneskesønnen skal herliggøres." - pause - - Betød det nu, at Jesus ville gribe chancen til at udvide sin berømmelse, måske komme på forsiderne i hele verdens kulturcentrum Grækenland. De famøse 15 min. TV-berømmelse - eller hvad man kaldte det dengang.

Jeg var skam engang i TV - omtrent en hel time. Vi havde TV-gudstjeneste fra Rønne Baptistkirke. Og vi havde i menigheden talt om, at det var en vældig chance til at komme ud over disken med evangeliet. Og så var det jo lidt spændende - ikke?

Ud over kanten? Tjah - i dagene efter TV-gudstjenesten oplevede jeg det, at mennesker på gaden, folk, jeg overhovedet ikke kendte, hilste høfligt på mig i forbifarten, lettede på hatten, som om de kendte mig - og skyndte sig videre. Det var en pudsig oplevelse - der ikke kunne bruges til noget som helst - og om evangeliet kom ud over disken, det ved jeg faktisk ikke. Den mest konkrete reaktion jeg fik, var denne : "Og så står der bare sådan en ung mand i helt almindeligt tøj og taler helt almindeligt dansk." Det var ment som en kompliment.

Havde man nu været lidt mere taktisk snedig, så kunne man måske have udnyttet disse minutters berømmelse på en mere konstruktiv måde - eller ku' man??

Om de her grækere fik lov at se giraffen, det får vi ikke at vide, for Jesus taler videre om sin herliggørelse - som ikke handlede om at blive samtaleemne på kulturens højborg, eller at komme i selskab med de kendte i Se og Hør - eller bare at få komplimenter.

Han taler om hvedekornet, der lægges i jorden og dør for at bære frugt.

Det var ikke beskedenhed, der fik Jesus til at smyge uden om øjeblikkets berømmelse. Jesus var ikke beskedent. Han var jo netop redet ind i Jerusalem og havde modraget folkets hyldelse.

"Menneskesønnen skal herliggøres," siger han - og i hvert fald hans disciple har vidst, at her talte han om sig selv - ikke videre beskedent. Han kalder den hellige Gud sin Far, og vedkender sig således at være ingen ringere end Guds Søn - ikke særligt beskedent - men sandt!

Men hans vej til herliggørelsen var hvedekornets vej - ja, selve hans herliggørelse var fornedrelsen på korset, som han - som det menneske han var - med god grund frygtede.

Han havde lyst til at bede : "Fader, frels mig fra denne time!" Men han vidste, at "derfor, jeg er nået til denne time." - - for at blive hvedekornet, der lægges i jorden og dør for at bære frugt. Det var hans himmelske Fars vilje med ham, og i stedet for at smyge udenom, beder han: "Fader,

herliggør dit navn!"

Der lyder en røst fra himlen, som bekræfter ham i, at han er på ret vej - ikke berømmelsens vej - ikke beskedenhedens vej - men ydmyghedens vej - den vej, hvor han må være letbøjelig for Guds vilje med ham, for at hans liv kunne bære frugt. Den vej, hvor han var Guds og hele skabningens tjener.

Han blev hvedekornet, der blev lagt i jorden og døde, for at spire og gro og bære frugt.

Og hans frugt - det er os.

Hans frugt er enhver, som har hørt og taget imod det besynderlige, gode budskab, at den hellige Gud, Himlens og jordens Skaber, i sin Søn Jesus Kristus har ofret sit liv i døden på et kors for verdens skyld, så vi kan sige : "Vor synd er sonet - vi er den levende Guds børn!" - ikke videre beskeden, men sandt - fordi forsoningen i hans død på korset har banet vej for Guds hellige Ånd til vore hjerter, vore liv - og hans Ånd vidner sammen med vor ånd, at vi er Guds børn. Det er hans frugt, at vi kan bede fortroligt til den levende Gud, og han hører os. Det er hans frugt, at vi kan opleve os omsluttet af Guds evige kærlighed, og den kærlighed må trænge sig på i vort liv blandt andre. Det er hans frugt, at vi har et håb, der rækker ud over død og grav.

Hvilken frugt kommer der af et hvedekorn, der lægges i jorden? Æbler, pærer, bananer? Nej, der kommer selvfølgelig hvedekorn.

Var Jesus Guds Søn, så er vi Guds børn.

Var Jesus Guds og verdens tjener, så er også vi tjenere.

Som Jesus siger : "Den, der tjener mig, skal følge mig, og hvor jeg er, dér skal også min tjener være."

Måske tænker vi lige straks, at Jesus her sigter til Guds evige herlighed, Himlen, ligesom når han senere taler om de mange boliger i sin fars hus, hvor han vil gøre en plads rede for os, for at vi skal være, hvor han er.

Men det er jo ikke det, han taler om her. Han taler om livet som hvedekorn, og om hvedekornets vej ned i jorden. Han taler om at være sammen med ham på ydmyghedens vej, hvor vi, ligesom han, må bøje os for Guds vilje med os, og gå ind i den tjeneste for verden, det er at være børn af Gud i denne verden, så Guds hvedehøst kan blive stor.

At vi er kaldet til at tjene, er ikke en fremmed tanke for os. Måske tænker vi lige straks på alle de ting, der er at gøre i menighedens fællesskab - praktiske og åndelige opgaver, der skal udføres. Og ja -at være Guds barn og tjener afføder rigtig nok konkrete opgaver, der skal udføres. Men der er først og fremmest tale om en hjerteholdning til livet - en livsforvaltning efter Jesu hjerte.

Det lader sig faktisk med lethed gøre at knokle på i alle de kirkelige gøremål, praktiske som åndelige, og kun tjene sig selv. Det er ikke sikkert, at andre kan se det - og vi skal slet ikke prøve at pege hinanden ud. Men det sker af Guds nåde, at man selv får lov at se det og får mulighed for at skifte spor.

Jeg ved det, for jeg har selv prøvet det, og oplevet hvor snublende nært det ligger mig, at ville tjene mig selv.

For der er to veje, det menneskeligt set er klogest at vælge en af, for de er velkendte - og vi har gået ad dem før.

Den ene vej er genvejen til - om ikke berømmelse, så til succes - et image, et system, en strategi, der fungerer, så andre kan klappe os på skulderen og give os komplimenter: "I er vel nok go'e - kan vi ikke få opskriften." Der findes for resten ikke så få af den slags opskrifter på menighedssucces.

Den anden vej er beskedenhedens vej, hvor vi putter os bag hinanden, for der er sikkert nogen, der er bedre til det, end mig. Den vej har vi slidt så mange gange, at den er nærmest blevet en hulvej - og så kan den være svær at komme op fra.

På begge de to veje løber vi os trætte. For den eneste bekræftelse, vi dér får, er, at vi er mennesker - syndere, som ikke er værdige til at bære Guds riges frugter - småkravl, hvis livsværk blot er som fodspor i sneen, der smelter. Tørre, stive grene, der blot knækker i vinden, når Guds Ånd blæser.

For, uanset hvilke fromme ord vi bruger om det, vi gør på de veje, så lyder bønnerne vi beder på de veje: "Gud, lad os slippe så let om ved livet som muligt."

Men der er en tredje vej, som går stik modsat de to andre - og den vej viser Jesus os her: Ydmyghedens vej - hvor vi aldeles ubeskedent vedkender os at være den levende Guds børn, letbøjelige for Guds vilje, når hans Ånd blæser over os - - hvedekornets vej, hvor vi i efterfølgelse af Jesus vover at give afkald på os selv, så Gud kan gøre livets under med os, det under, at vort liv bærer frugt for Gud - at Jesu kærlighed, rækkes videre gennem os til hinanden her og til mennesker omkring os - at evangeliet om Guds frelse bliver mere end lejlighedsvis ord i vor mund - bliver selve vort liv.

Guds frelse i Jesus Kristus med alt hvad den indebærer af velsignelser gives os uforskyldt - gratis af nåde. Netop derfor må den koste hele vort liv, for velsignelsen er, at Guds nåde gennemstrømmer og gennemsyrrer hele vort liv, så vort liv bærer frugt til Guds ære.

Hvad hvedekornslivet, ydmyghedens vej i tjeneste, indebærer konkret for dig og for mig, når Gud kalder til tjeneste, det ved vi ikke på forhånd. Og hvis vi vidste det, ville vi nok straks prøve at regne ud, hvordan vi lettest og billigst kunne slippe af sted med det.

Hvedekornets vej, tror jeg, er altid ukendt, indtil vi skridt for skridt vandrer ad den.

Jamen, hvordan finder vi så vejen?

Også det, viser Jesus os - ved at bede - - ved at bede som han bad. Han bad ikke om et detaljeret kort over ruten. Han bad slet og ret: "Fader, herliggør dit navn!" og få dage senere, da dødsangsten overmandede ham i Getsemane have, bad han: "Far, ske ikke min vilje, men din vilje!"

Det er bønnerne på den ubeskedne ydmygheds vej - hvedekornets vej.

Lad det være din bøn, og lad det være vor fælles bøn, når vi nu bruger nogle øjeblikke i stilhed ind for Gud.

Amen.